

vigtige Sag. Naar det ærede Medlem sagde, at han mente ikke, at Krigsministeriet var det rette Sted til at forberede den Slags Sager, ved jeg ikke, om det skulde være en Slags Insinuation; det haaber jeg ikke, det er; ellers vil jeg nedlægge Indsigelse derimod. Men det forekommer mig, at det er ikke nok, at denne Sag ses fra et militært Synspunkt; den maa ogsaa ses fra andre Synspunkter, og derfor er det, som sagt, min Hensigt at lade foretage de fornødne Skridt til Overvejelse af hele dette Spørgsmaal. Men jeg er overbevist om, at Krigsministeriets Embedsmænd vil se objektivt paa denne Sag, og der er ingen Grund til at kaste Skygge af Tvivl over paa dem med Hensyn til, hvorledes de vil behandle dette Spørgsmaal.

Naar man har gjort Indsigelse imod, at jeg lader foretage de Alarmeringsøvelser, som er bestemte i Hærloven, forekommer det mig ikke, at en Kritik over min Adfærd i saa Henseende er berettiget. Thi Lov er jo Lov, og Lov skal holdes, og der staar i Hærloven, at Alarmeringsøvelser skal foregaa indenfor et Tidsrum af hvert fjerde Aar, og nu har jeg holdt denne Sag hen saa længe, at jeg ikke, naar jeg vil holde Loven, kan udsætte det Spørgsmaal længere. Jeg finder det ikke rigtigt, at man vil udsætte en saadan Indkaldelse „indtil videre“, som Ændringsforslaget gaar ud paa. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at han vidste ikke, hvor længe dette „indtil videre“ skulde gælde. Jeg har det ærede Medlem mistænkt for, at det skulde gælde længe, meget længe. Men naar en Forsvarsminister holder sig til de gældende Love, er der jo ikke med Rette, synes det mig, noget at bebrejde ham. Jeg vil nu prøve denne Alarmeringsøvelse i Henhold til Hærloven og se, om den virker paa tilfredsstillende Maade, og derefter vil jeg tage under Overvejelse, om der er Anledning til at stille Forslag om at forandre denne Bestemmelse eller ikke. Det kan jeg ikke sige noget om her. Det har sin store Betydning for Hæren, at man ser, hvor hurtigt og sikkert man i Mobileringstilfælde kan indkalde det Mandskab, som skal indkaldes. Her er der Tale om 20 Aargange paa Sjælland, det er ca. 50,000 Mand, som bliver indkaldt til denne Alarmeringsøvelse, der kun vil tage 2 Dage. Naar det ærede Medlem ankede over den store Udgift, som er forbundet dermed, skal jeg gøre opmærksom paa, at en stor Del af Pengene igen gaar ind i Statskassen, idet et meget stort Beløb gaar til Transport-

udgifter, til Befordring paa Banerne. Naar det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det er kun den sjællandske Øgruppe, hvorom der her er Tale, maa han jo være glad ved, at Hærloven ikke har udvidet denne Bestemmelse til at gælde alle Afdelinger, thi saa vilde Omkostningerne være blevet betydelig større, end de er nu. Jeg gentager, det er en Bestemmelse i Hærloven, som jeg maa følge. Jeg har udsat Gennemførelsen saa længe som muligt, nu kan den ikke udsættes længer, men der skal fra Ministerens Side blive taget Hensyn til de Henstillinger, der er gjorte med Hensyn til, at der foretages det fornødne for at forebygge Misforstaaelse og gøre det saa bekvemt som muligt.

Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) spurgte mig om min Stilling til de Soldater fra Artilleriet, som er indlagte paa Epidemihospitalet. Jeg har med Interesse hørt de Udtalelser, som er fremsatte, baade af vedkommende Chef for den Artilleriafdeling, hvor disse Soldater gør Tjeneste, og af den Læge, det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), der behandler disse Patienter. Selvfølgelig maa vi alle have den største Medfølelse med disse Mennesker, der, uden at nogen rigtig aner, hvorfra denne Sygdom er kommet, nu har maattet ligge saa længe paa Hospitalet. Det bliver jo endnu værre, hvis det viser sig, at nogle af dem er saa medtagne, at de maaske bliver Invalidere hele deres Liv. Hvorledes dette Forhold vil udvikle sig, kan jeg ikke sige noget om; de vedkommende har været fremstillede for en Kassationsret, men den paagældende Læge, det ærede Medlem fra Saksøbing, fandt ikke Kassationsrettens Afgørelse fyldestgørende, hvorfor han trak sit Forslag tilbage og fremdeles har Soldaterne under sin Varetægt paa Hospitalet. Viser det sig, at disse Mennesker har paa draget sig en Skavank, som vil gøre dem svage for hele deres Liv, anser jeg det for ganske naturligt, at Rigsdagen, hvis det er nødvendigt, bevilger dem en Understøttelse, men jeg antager ikke, det vil være nødvendigt, thi jeg gaar ud fra, at de i saa Fald maa have Krav paa Invalidunderstøttelse. Jeg ser nødig, at disse Mænd bliver sendte hjem i nogen Tid for derefter om et halvt Aar, eller hvor lang Tid der nu vilde gaa, igen at møde paa Session og mulig blive indkaldt, det er bedre nu at se, hvorledes Sygdommen forløber, om ikke muligvis en Del af dem kan blive helbredet saa vidt, at de igen kan møde ved deres Afdeling, men jeg skal